

Ավետիք Իսահակյան

Իմ այրող վշտից սիրտըս է մաշվել

Իմ այրող վշտից սիրտըս է մաշվել,
Կյանքըս է մաշվել, էլ ի՞նչս մնաց,
Լամ ու արցունքըս աղի – ծով դառնա, -
Միայն թե մայրըս վիշտս չիմանա:

Ա՛խ, գլուխս առնիմ, ընկնիմ սարերը,
Չարկե՛մ քարե – քար, զարկեմ քարե – քար.
Միրտս գայլերին թող բաժին դառնա,
Միայն թե մայրըս մահըս չիմանա:

1900

Ցյուրիխ